

Warm Hart

Warm Hart

Evi Parker

Eerste druk 2015

Auteur: Evi Parker

Omslagontwerp: Pallas Design

Omslagfoto's: YuriyZhuravov, Eric Isselee, Tobkatrina, Kochanowski,
Rosa Jay / Shutterstock.com

ISBN: 9789463189507

© 2015 Evi Parker

Alle rechten voorbehouden

Volg de auteur via onderstaande media

www.eviparker.nl

facebook.com/evi.parker.auteur

twitter.com/EviParkerAuteur

Hoofdstuk 1

Honden zijn niet altijd gemakkelijk. Honden zijn alleen maar gemakkelijk als ze altijd goed zijn behandeld. Als ze niet altijd goed zijn behandeld, zijn ze vaak ook niet meer gemakkelijk.

En als ze niet gemakkelijk zijn, dan bellen ze mij.

Ik zit in kleermakerszit op een grasveldje met een blikje hondenvoer tussen mijn benen. De hond die ik daarmee probeer te lokken, zit twintig meter verderop in de bosjes naar me te kijken. Hij probeert in te schatten of de heerlijke geur die het geopende blikje verspreidt, het risico waard is om uit zijn schuilplaats te komen.

Hij heeft geen vertrouwen in mensen. Voorheen heeft het hem weinig goeds opgeleverd. Toen hij vier weken oud was, is hij door mensenhanden bij zijn moeder weggehaald. Daarna waren het mensenhanden die hem hebben gestraft als hij zijn behoefte op de verkeerde plek deed. Mensenhanden hebben hem van zijn lekkere slaapplekje op de bank afgegooid en mensenvoeten schopten hem als hij hen in de weg liep. Sommige mensenhanden voerden hem, maar het is moeilijk om het verschil te zien tussen voerhanden en slaaghanden tot het te laat is. Dus probeert hij nu in te schatten of ik een van die mensen ben die hem zal slaan of die hem gaat voeren.

De meeste van die dingen weet ik door de stand van zijn oren, de houding van zijn staart en de spanning in zijn lijf. De rest weet ik omdat ik het in zijn brein kan zien.

Hij zit nog net te ver weg voor mij om invloed op hem uit te oefenen. Tot hij binnen vijf meter is, moet ik het met de geur van het blikje voer doen. Zijn honger is groter dan zijn angst, want het duurt niet lang voordat hij in mijn richting sluipt. Hij gromt onzeker naar me. Ik houd mijn blik afgewend. Ik daag hem niet uit en provoceer hem op geen enkele manier. Hij is angstig en onzeker en daardoor is hij veel gevaarlijker dan een agressieve hond, want angst maakt hem onvoorspelbaar.

Als hij eindelijk over de vijf meter grens komt, kan ik hem ook beïnvloeden met mijn gedachten. Ik kan hem vertellen dat het veilig is, en dat alles goed gaat komen. Ik vertel hem dat hij geen reden heeft om bang te zijn. Dat ik niet hier ben om hem pijn te doen, maar om hem te helpen. Ik laat hem beelden zien van een dak boven zijn hoofd en regelmatige maaltijden. Van mensen die hem strelen en knuffelen en van andere honden om mee te spelen.

De hond jankt zacht en komt naar me toe. Zijn staart zwaait laag over de grond. Ik gooi de inhoud van het blikje op het gras en laat het hem

opeten. Hij krijgt het omdat ik het hem gun, want vanaf dit moment laat hij me alles met hem doen. Zelfs als hij nog niet overtuigd was van mijn goede bedoelingen, kan ik hem met een beetje wilsdwang meegaand maken. Die vaardigheid gebruik ik in een situatie als deze liever niet. Want alles is dan koek en ei, tot ik wegga en de wilsdwang wegvalt. Zonder de beheersende werking van de wilsdwang is hij dan plotseling in een vreemde omgeving, omringt door mensen die hij niet vertrouwt. Mijn gave om de wil van het dier te beheersen is een kortetermijnoplossing, die ik meestal alleen bij wilde dieren toepas. Een wild dier heeft geen vertrouwen in de mens nodig. Die heeft er veel meer baat bij om bij ons uit de buurt te blijven. Maar soms vergeten ze dat en dan gebeuren er slechte dingen zoals het eten van vergiftigd voer, neergelegd door kwaadwillende mensen of ze worden aangereden omdat ze niet uit de buurt blijven van de wegen. Wilsdwang is dan een nuttig hulpmiddel om dieren van de nodige verzorging te voorzien, zonder dat ze aan de aanwezigheid van mensen wennen.

Ik zorg ervoor dat de hond rustig blijft als de bus van de Vereniging voor Dierenhulp aan komt rijden. Als ze de deur van de bus voor hem open doen, springt hij uit eigen beweging naar binnen. Ik weet dat ze voor hem gaan zorgen en hem gaan overladen met aandacht en liefde. Als hij veilig in de omgang en gezond wordt verklaard, zorgen ze ervoor dat hij geplaatst wordt in een goed gezin. Dat is wat ze al ontelbare keren voor andere dieren hebben gedaan en dat is wat ze ook voor deze hond zullen doen.

Al sinds een aantal jaren belt de Vereniging voor Dierenhulp mij als een dier moeilijk te vangen blijkt te zijn. Wilde en niet gesocialiseerde dieren zijn mijn specialiteit. De medewerkers van de Vereniging voor Dierenhulp weten niets van mijn gave. Ze weten alleen dat ik goed met dieren ben. Ik heb al vroeg ontdekt dat je niet zomaar kunt vertellen dat je kunt praten met dieren. Vanaf mijn jeugd heb ik geleerd het te verzwijgen. Met het verzwijgen heb ik ook geleerd te liegen. Het een kan niet bestaan zonder de ander. Als ze me vragen waarom een wild hert zich rustig bij me neerlegt, moet ik liegen als ik niet wil zeggen dat ik ze letterlijk kan vertellen dat er voor ze gezorgd wordt en dat ze geen gevaar lopen. In plaats daarvan hang ik een saai verhaal op over gedragsstudies en hoe geur en geluid dieren kunnen beïnvloeden. Alles wat mogelijk wetenschappelijk verklaard kan worden is een geloofwaardige leugen. De frase 'ik kan met dieren praten' is dat niet. Dat is ongeloofwaardig en zweverig gepraat. Of geldklopperij.

Zelfs als het werkt.

Ik zet mijn oude jeep even stil bij het bord waarop staat: 'Merten opvangcentrum'. Zelfs na drie jaar voel ik me trots bij het zien van dat

bord. Ik voel me trots om het feit dat ik sinds ik ben gestart, al honderden dieren heb kunnen helpen. En ik ben dankbaar. Want maar weinig mensen hebben zo'n bevredigend en constructief leven als ik.

Nog voordat ik de deur van het kantoor heb dichtgetrokken, rinkelt de telefoon op mijn bureau. 'Merten opvangcentrum. Met Catrin,' zeg ik vrolijk. Ik ben in een goede bui. De zon schijnt, ik doe het werk waar ik van houd en vanmorgen heb ik al twee katten, een wilde duif, een hond en een hert mogen helpen.

De vrouw aan de andere kant van de lijn lacht. 'Het maakt ook niet uit wanneer ik je bel. Je klinkt altijd alsof de wereld in je schoot is gevallen.'

'Ik leef mijn droom, Bette,' zeg ik tegen mijn contact bij de Vereniging voor Dierenhulp. Hoe kan ik dan niet vrolijk zijn?'

Het is even stil aan de andere kant van de lijn. Ik weet waar ze aan denkt. Iets minder dan een jaar geleden was ik een tijd niet zo vrolijk. Na ruim tweeënhalf jaar was mijn relatie met Justin stukgelopen. Omdat ik geen kinderen wilde, en hij wel. Nee, dat was geen vrolijke tijd in mijn leven. Maar ik ben er inmiddels overheen, ook al meent iedereen nog steeds dat ze op hun tenen om het onderwerp heen moeten dansen. Na Justin is er geen andere man in mijn leven geweest. Mijn vrienden en de mensen met wie ik werk, trekken daar de conclusie uit dat mijn hart nog steeds gebroken is. Maar de waarheid is, dat ik het zo wel prima vind. Ik heb mijn werk, de dieren en mijn vrienden. Waar moet ik de tijd vandaan halen voor een man?

'Wat heb je voor me, Bette?' vraag ik.

'Een wolf!' roept ze net even te enthousiast, ongetwijfeld opgelucht dat ze het gevreesde Justin-onderwerp niet hoeft aan te snijden. Ik rol met mijn ogen. Ik ben al lang over hem heen. Als de rest mijn voorbeeld nu maar zou willen volgen en zich niet langer druk maakte om Justin. 'Hij zit in een strik, aan de rand van het bos,' gaat ze verder. 'Ze hebben hem al twee verdovingsspuitjes in het lijf geschoten, maar hij gaat niet neer. We durven hem niet nog meer verdovingsmiddel toe te dienen, maar we kunnen hem zo ook niet benaderen.'

Ik frons geërgerd. Het was veel beter geweest als ze mij direct hadden gebeld. Nu heb ik te maken met een dier dat niet alleen in paniek is omdat hij vast zit in een strik, maar ook nog eens versuft en in de war is door het verdovingsmiddel in zijn bloed.

'Ik kom eraan,' zeg ik. 'Waar moet ik naartoe?'

Ze geeft me een adres en vertelt me hoe ik daar moet komen. De locatie is vlakbij de buitenwijk van het dorp. Vreemd. Wolven zijn schuw. Het gebeurt maar zelden dat ze zich zo dicht in de buurt van mensen wagen. En als ze het doen, dan is het omdat voedsel schaars wordt, zoals soms gebeurt in de winter. Maar het is nu midden in de zomer. Er is wild in overvloed.

Ik spring achter het stuur van mijn oude Jeep en draai de sleutel om. Een paar maanden geleden kwam hij nog grommend tot leven, maar die tijd is definitief voorbij. Hij komt nu rammelend op gang. En spinde hij voorheen als een poesje, nu is het meer het geluid van een schorre oude beer.

De Jeep gaat sputterend en hoestend uit als ik hem achter de auto van de Vereniging voor Dierenhulp parkeer. Bette staat te praten met haar man Mark en een lange kerel met een Indiaans uiterlijk. Ze komt naar me toe zodra ze me uit ziet stappen.

‘Catrin, ik ben blij dat je kon komen. Dit is een gevalletje apart.’

Ik loop achter haar aan het bos in. ‘Hoezo? Is hij agressief?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat is het niet. Hij is gewoon zo... zo groot. En ik heb nog nooit zo’n mooie wolf gezien. Hij ziet eruit alsof hij zo uit een Hollywood film is gestapt. En er is iets met dit dier. Ik kan mijn vinger er niet op leggen. Mark en ik hebben al heel wat wolven gezien, maar nog nooit een als deze.’

Ze duwt het struikgewas aan de kant. ‘Kijk zelf maar.’

Ik stap door de opening die ze voor me maakt en kom abrupt tot stilstand.

Ze heeft niet overdreven over het formaat van de wolf. Hij is zonder twijfel de grootste wolf die ik ooit heb gezien. Met zijn volle, egaal bruine vacht ziet hij er uitermate goed verzorgd uit. De meeste wolven zien eruit als de wilde dieren die ze zijn. Takjes en bladeren blijven in hun vacht hangen met her en der een vleugje zand of modder. Ze zijn meestal een tikkeltje gehavend en je kunt vaak zien dat ze hard moeten werken om in leven te blijven.

Niet deze wolf. Hij ziet eruit alsof hij net een bad heeft genomen en daarna is geborsteld tot hij glanst. Maar ondanks zijn verzorgde uiterlijk, ziet hij er allerminst gelukkig uit.

Hij zit met zijn voorpoot in een strik en is gedwongen om te blijven staan doordat de strik omhoog gehouden wordt door een jonge boom. Het boompje wordt door het gewicht van de wolf in een gespannen boog naar beneden getrokken.

Zijn kop hangt laag van uitputting en hij staat te wankelen op zijn poten. Zodra ik naar hem toe loop, begint hij te grommen. Met mijn handen in de lucht blijf ik op drie meter afstand staan. Ik reik naar hem met mijn gedachten.

‘Ik ben hier om je te helpen.’

Zijn kop schiet omhoog en het grommen stopt. Hij staart me aan. Zijn ogen hebben een heldere hazelnootbruine kleur, iets wat ik nog nooit bij een wolf heb gezien.

‘Ik wil je alleen uit de strik helpen en je wonden verzorgen,’ zeg ik zonder hardop te spreken.

Hij staart naar me. Hij heeft die wolvenblik. Die neutrale blik die ze bewaren voor hun ontmoetingen met mensen. Die blik waarbij alles nog mogelijk is. Als ze zonder oordeel afwachten wat je gaat doen.

Voorzichtig neem ik een paar stappen in zijn richting. Hij maakt geen beweging en blijft me aanstaren. Weer doe ik een paar stappen vooruit. Alleen zijn neusgaten bewegen. Met kloppend hart overbrug ik de laatste meter zodat ik nu vlak voor hem sta. Langzaam zak ik door mijn benen en kniel voor hem neer. Er is niets meer nodig dan een beweging van zijn kop en een verpletterende klap van zijn kaken, om een einde aan mijn leven te maken. Maar hij kijkt mij alleen maar aan, ditmaal met een bijna verbaasde blik in zijn ogen. Ik houd mijn bewegingen kalm en rustig als ik de strik onderzoek waar zijn poot in zit. Het is staaldraad. Gerafeld, alsof de wolf zijn tanden erin heeft gezet. Het is een val voor groot wild, maar wie verwacht groot wild te vangen, zo dicht bij het dorp? Dat brengt me weer terug bij de vraag; wat doet deze wolf, midden in de zomer, zo dicht bij de mensen?

De strik wordt strak getrokken door het gewicht van de wolf. De enige manier om hem los te krijgen, is door de druk op de strik te verlichten. Ik moet de kabel naar beneden trekken en de poot van de wolf optillen. Dan kan ik de lus lossen en proberen zijn poot eruit te trekken.

Maar zijn poot steekt in een onmogelijke hoek naar boven en ik vermoed dat die gebroken of uit de kom geschoten is. Ik kan geen enkele oplossing bedenken die hem geen pijn zal doen.

'Ik moet je poot optillen om je los te krijgen,' vertel ik hem, en bij die gedachte stuur ik hem het beeld van de handeling. Beelden zijn bij de meeste dieren veel effectiever dan woorden. Ze kunnen wel de betekenis van een woord leren, zoals een hond bijvoorbeeld weet wat 'zit', 'af' en 'koekje' betekent, maar een dier communiceert zelf met zijn houding, geur en geluid.

'Doe het,' hoor ik de wolf in mijn hoofd zeggen.

Nu ben ik degene die staart. Ik ben verbijsterd. Dieren brengen beelden en beweging naar mij over. Soms zelfs de indruk van een emotie. Maar nooit woorden. Laat staan een volledige zin!

Hij staart me zonder uitdrukking aan. Ik staar terug. Na een poosje knipper ik met mijn ogen. Heb ik het me verbeeld? Dat moet wel. Ik schud het van me af en concentreer me op de taak die voor me ligt. Terwijl ik mijn vingers rond de staaldraad krul, haal ik diep adem. Voordat ik mijn moed verlies, trek ik de strik naar beneden en til zijn poot omhoog. Hij jankt van de pijn. Ik wurm mijn vinger zo snel ik kan tussen zijn poot en het staal van de strik. De draad heeft diepe voren in zijn poot gemaakt en het bloed maakt de strik glibberig. Het arme dier hijgt van de pijn als ik het metaal uit zijn vlees trek. Als zijn poot uit de lus is, laat ik die los. Met een geluid als een zweep vliegt de strik omhoog als de jonge

boom zich weer opricht. De wolf laat zich op zijn zij vallen. Hij hijgt van de pijn en zijn flank gaat snel op en neer.

Ik begin het beeld van het verzorgen van zijn poot naar hem toe te sturen, maar stop ermee voordat ik het af kan maken. Wat als ik het me niet heb verbeeld? Wat als ik daadwerkelijk met deze wolf kan praten?

'Ik moet naar je poot kijken om te zien of hij gebroken is.'

'Oké.' Hij beweegt zijn kop alsof hij knikt.

Een rilling van opwinding vliegt door me heen. Voorzichtig betast ik zijn poot en schouder. Niet gebroken, maar uit de kom.

'Je poot moet terug in de kom gezet worden. Even verderop staan de mensen van de dierenambulance op me te wachten. Zij kunnen je verzorgen en dan ben je er voordat je weet er weer bovenop.'

'Nee! Geen mensen,' reageert hij beslist. Het kost me alles wat ik heb om mijn mond niet in verbazing open te laten vallen. Oh mijn god. Hij praat écht met mij. Maar hoe uitzonderlijk het ook is, het verandert niets aan de situatie. Hij heeft hulp nodig die ik hem niet kan bieden. Het is niets dat een beetje wilswang niet op kan lossen. Het is voor zijn eigen bestwil. De beste dierenartsen staan tot zijn beschikking en zodra hij weer hersteld is, wordt hij in de Rockies uitgezet, waar hij veel beter op zijn plek is. Ik doorweef mijn volgende woorden met de wilswang om hem te laten doen wat ik wil.

'De mensen van de ambulance komen je halen en gaan je poot zetten. In de kliniek zullen ze je verzorgen en als je bent hersteld ben je weer vrij.'

Hij tilt zijn kop een stukje op en kijkt me aan. *'Nee!'* herhaalt hij luid en duidelijk terwijl hij gromt. *'Geen andere mensen.'*

Ik knipper met mijn ogen. Heeft mijn wilswang niet gewerkt? Vreemd. Misschien kom het omdat ik woorden heb gebruikt in plaats van beelden. Ik probeer het nog een keer, nu op de gebruikelijke manier met beelden.

Hij gromt harder. *'Hou daar mee op.'* Zijn ogen zijn wijd open. *'Ik ga niet met ze mee! Jij kunt het doen. Mijn poot is alleen uit de kom.'*

Zijn mentale stem klinkt smekend in mijn hoofd. Dit is de eerste keer dat mijn wilswang niet werkt. Ik vraag me af hoe dat mogelijk is. Heeft het iets te maken met de manier waarop hij met mij communiceert?

Ik zet het van me af en buig mij over het meest dringende probleem. Zijn poot moet terug in de kom gezet worden. Als hij geen hulp van een ander accepteert, zal ik het zelf moeten doen. Hoewel ik theoretisch weet hoe het moet, zie ik er vreselijk tegenop. Het is een handeling waar ik maar weinig ervaring mee heb.

Zijn gepijnigde ogen trekken me uiteindelijk over de streep. Zonder wilswang is er bovendien niets wat ik kan doen om hem te bewegen om met de mensen van de dierenambulance mee te gaan. Als ik hem wil helpen is dit de enige optie die ik heb.

'Het zal pijn doen,' waarschuw ik hem als ik mijn besluit heb genomen.

Hij legt zijn kop weer op de grond en sluit zijn ogen. Ik treuzel niet en trek aan zijn poot terwijl ik tegendruk geef tegen zijn borst. Tegelijkertijd draai ik aan zijn poot. Met een hoorbare klik schiet die weer op zijn plek. Niet meer dan een klein geluid van pijn ontsnapt er aan zijn keel. Zijn ademhaling is zwaar. Troostend streel ik zijn zwoegende flank. Zijn vacht is zo zacht als dons.

Na een tijdje wordt zijn ademhaling kalm en regelmatig. Ik reik vederlicht naar zijn geest.

Hij reageert direct. *'Ik ben er nog.'*

Ik blijf hem strelen. *'Ik durf je zo niet achter te laten. Wat als degene die de strik heeft geplaatst terug komt? Ik denk nog steeds dat je beter af bent bij de mensen van de dierenambulance. Wil jij je niet bedenken?'*

'Nee.'

Hij komt half overeind en kijkt me aan. Ik ben volledig gefascineerd door de kleur van zijn ogen. Ik ben mijlenver weg met mijn gedachten en ik schrik als hij me aanspreekt.

'Ik weiger opgesloten te worden in een kooi, ook al is het maar tijdelijk.'

Ik zucht. Hij gaat toch niet toegeven, dus ik kan er net zo goed over ophouden. *'Hoe is het mogelijk dat je met me kunt praten?'* vraag ik in plaats daarvan.

Hij opent zijn bek zodat het lijkt alsof hij mij toelacht. *'Hoe is het mogelijk dat jij met mij kunt praten?'*

Ik haal mijn schouders op. *'Dat heb ik eigenlijk altijd al gekund, met alle dieren, maar nog nooit zoals dit. Jij bent bijzonder.'*

'Net zo bijzonder als jij?' vraagt hij met amusement en nieuwsgierigheid in zijn stem.

Van achter het struikgewas hoor ik Bette roepen. *'Catrin? Hoe gaat het? Heb je hulp nodig?'*

Ik draai me naar haar toe. *'Het gaat hier prima, Bette. Ik kom er zo aan.'*

Als ik me weer naar de wolf toekeer, zie ik dat hij is verdwenen. Het enige bewijs dat hij hier is geweest, is de bebloede en gemangelde strik die boven mijn hoofd hangt.

Hoofdstuk 2

Met een overvolle waterbak in mijn armen voor de honden die braaf bij mijn kraampje zitten te wachten, manoeuvreer ik mezelf voorzichtig door de menigte. Onderweg probeer ik de schreeuwende rondrennende kinderen zoveel mogelijk te ontwijken. Het is niet heel warm vandaag, maar wel warm genoeg voor de honden om zoveel dorst te hebben dat ze de grote waterbak die ik voor ze mee heb genomen, in minder dan een uur tijd leeg hebben gedronken.

Gelukkig helpt mijn vriendin Donna me vandaag. Zonder haar was het een probleem geweest om bij de kraam weg te gaan. Donna is al zolang ik me kan herinneren mijn beste vriendin. Dankzij onze vader hebben mijn zuster Ella en ik het prilste begin van onze jeugd een vaste woonplaats gehad. Hij grapte altijd dat hij het anker van de familie was. Maar hij had gelijk. Toen hij stierf schoot moeder weg, met ons op sleeptouw, als was ze een speedboot op vol vermogen.

Zodra ze zag dat we onder het constante reizen leden, regelde ze dat we tijdens de schoolmaanden bij haar vriendin Karin konden wonen. In de schoolvakanties nam ze ons dan mee op reis om ons vlak voor het begin van het nieuwe schooljaar weer naar Karin te brengen. Karin werd daarmee onze tweede moeder wat haar dochter Donna, ons zusje maakte.

Zij en Ella zijn de enige mensen die weten dat ik met dieren kan praten. Donna heeft me geholpen om er gebruik van te maken zonder dat mensen me voor gek verklaarden. Ze had al snel door dat mijn geloofwaardigheid gekoppeld is aan mijn verschijning. Hoe landelijker ik eruitzie, hoe gemakkelijker ze geloven dat ik goed met dieren om kan gaan. Ik draag mijn donkerrode haar dan ook meestal in een paardenstaart, gebruik geen make-up en ik kleed me eenvoudig. Een simpele spijkerbroek en T-shirt is mijn gebruikelijke outfit. Praktisch, simpel en comfortabel. Met de hulp van Donna is het zelfs flatterend.

Het dorp heeft een feestelijke fair georganiseerd. Bijna iedereen is ervoor op de been, wat het voor mij de ideale dag maakt om nieuwe baasjes voor mijn asielhonden te vinden en te proberen wat geld te verdienen voor mijn opvang. Dankzij een gulle anonieme donateur kan ik me aardig redden, maar ruimte voor extra's is er nooit.

Naast mijn kraam zie ik een man op zijn hurken zitten bij een van de jonge honden die ik heb meegenomen. Het arme dier is als pup nooit goed

gesocialiseerd waardoor hij erg schuw is tegenover mensen. Hij lijkt het met deze man goed te kunnen vinden. Zijn staart slingerf fanatiek heen en weer en zijn tong hangt vrolijk uit zijn bek.

Als de man opstaat, herken ik hem. Een klein vlindertje wordt wakker in mijn buik. De man was er vanmorgen vroeg al. Ik had hem onmogelijk over het hoofd kunnen zien. Hij domineert het hele veld met zijn aanwezigheid. En niet alleen omdat hij zo knap is met zijn glanzende donkerbruine haar en brede schouders. Zijn aantrekkingskracht zit hem in de manier waarop hij iedereen laat glimlachen als hij met ze praat.

Ook Donna heeft interesse in de man. Aan haar lichaamshouding kan ik zien dat ze werk van hem probeert te maken. Ze flirt met hem en gebaart naar zichzelf met een op en neer gaande beweging van haar hand. De knappe man geeft antwoord, waarna ze een beteuterd gezicht trekt.

Ik trek mijn wenkbrauwen verbaasd op. Wel, wel, zo te zien loopt Donna een blauwtje. Het moet een nieuwe ervaring voor haar zijn. De meeste mannen vallen over elkaar heen om bij haar te komen als Donna met haar hoogblonde haren en fotomodelfiguur met haar vingers knipt.

De knappe man draait zich naar me toe als ik bij de kraam kom. Hij kijkt me aan. Zijn ogen zijn helderbruin. Bruin is nooit mijn favoriete kleur geweest, maar voor deze tint bruin kan ik wel een uitzondering maken. In deze ogen kan een vrouw zichzelf gemakkelijk verliezen. Het vlindertje haalt er een vriendinnetje bij en samen zoemen ze goedkeurend.

‘Hallo.’ Hij glimlacht en steekt zijn hand naar me uit, maar laat die weer vallen als zijn blik op de waterbak valt die ik tegen me aangeklemd houd. In plaats daarvan knikt hij naar me. ‘Jij moet Catrin Merten zijn, van het Merten opvangcentrum?’

Ik knik en slik een zucht weg. Hij heeft een mooie stem. ‘Ja, ik ben Catrin.’

Meer weet ik niet te zeggen. Wat zou ik graag welbespraakt zijn en hem leuke dingen vertellen over mijn opvangcentrum en... en andere dingen, maar ik kan niets bedenken. Mijn brein heeft het veel te druk met kopje onder gaan in zijn ogen en surfen over de welving van zijn lippen.

‘Ik hoor dat je heel goed met wilde dieren om kunt gaan,’ zegt hij belangstellend.

Zijn blik is open en geïnteresseerd, maar er schittert een lichtje in zijn ogen alsof hij een binnenpretje heeft.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik doe gewoon wat ik kan.’

‘En je bent er goed in,’ zegt hij alsof hij weet waar hij het over heeft.

Het kost me even een moment om te herstellen van het effect dat zijn stem op me heeft. Meer vlinders worden wakker. Ze zoemen allemaal goedkeurend over het diepe toongeluid en de beweging van zijn lippen terwijl hij woorden vormt.

Het gegil van de kinderen die als een losgeslagen kudde wilde stieren over het terrein rennen, helpen me niet met mijn concentratie. Ik geef mijn brein een mentale tik op de vingers en dwing die om na te denken over een intelligente reactie.

Mijn brein komt met suggesties als; ‘Wat heb je mooie ogen.’ ‘Is je haar zo zacht als het eruit ziet?’ en als klapper; ‘Kus me.’

Een grijns verschijnt op zijn gezicht en heel even ben ik bang dat ik één van die dingen hardop heb gezegd. Zou mijn brein me zo kunnen verraden?

Het gegil van de kinderen is inmiddels zo luid geworden, dat ik het niet meer kan negeren. Ik geef mijn poging tot het opwekken van intelligentie op en stap opzij om de waterbak naar de honden te brengen. Met een klap loopt er iemand tegen mijn rug aan. Door de schok klotst de inhoud van de waterbak over me heen. Een meisje met blonde vlechten rent bij me vandaan. Ik sta stokstijf stil en ik voel het water van mijn schouders over mijn rug en borst lopen. Van mijn kin valt er een drup terug in de waterbak.

De man voor me ademt scherp in. Ik vrees het ergste en kijk naar beneden. Mijn T-shirt is doorweekt. Elk detail van mijn kanten bh is zichtbaar. Ik zou het T-shirt net zo goed niet aan kunnen hebben.

Zo rood als een boei kijk ik weer op. Hij staart naar mijn borsten. Ik laat de waterbak op de grond vallen en ik vouw mijn armen voor mijn borsten. Zijn blik schiet schuld bewust naar mijn gezicht.

‘Maak je geen zorgen,’ fluistert Donna luid over de tafel van de kraam. ‘Hij is homo.’ Ze bukt om de waterbak onder de tafel door naar haar kant te trekken en brengt die grinnikend naar de honden, ook al zit er bijna niets meer in.

De betekenis van haar woorden dringt langzaam tot me door. Hij is homo? Ondanks mijn precaire situatie schiet er een steek van teleurstelling door me heen. Ik staar hem verbaasd aan.

Pretlichtjes dansen in zijn ogen en hij verbijt een glimlach. Hij ziet eruit alsof hij maar ternauwernood kan voorkomen dat hij in lachen uitbarst.

Ik laat één wenkbrauw zakken en kijk hem achterdochtig aan. ‘Is dat waar?’

Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef. Zijn ogen glinsterden vrolijk. ‘Voel jij je beter als het waar is?’

Ik kijk weer naar beneden en pluk aan mijn natte T-shirt. Mijn tepels steken pront vooruit van het koude water. De blos die net begon weg te trekken, komt weer in alle hevigheid opzetten. Snel kruis ik mijn armen weer voor mijn borsten.

‘Nee. Zelfs niet al was je de paus,’ zeg ik.

Zijn ogen glijden over mijn T-shirt. ‘In dat geval ben ik nu liever niet homo.’

De sensuele klank van zijn stem doet me rillen. Hij is zeer beslist *geen* homo. ‘Waarom denkt Donna dat jij homo bent?’

Mijn brein stuurt alertheidssignalen naar ongepaste delen van mijn lichaam bij het zien van zijn ondeugende glimlach.

‘Ik heb het niet ontkend,’ zegt hij. ‘Ze was ervan overtuigd dat ik homo moest zijn om haar af te wijzen en ik zei dat het dan wel zo moet zijn.’

Het kost me moeite om mijn mond niet open te laten vallen. Hij heeft Donna écht afgewezen? Houdt hij niet van blond? Ik moet me inhouden om mijn rode haren niet aan te raken.

Hij knikt naar mijn natte kleren. ‘Zou je dat natte T-shirt niet liever uittrekken? Je kunt zo wel kou vatten.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Jammer genoeg heb ik er niet aan gedacht om reservekleding in mijn handtasje te stoppen, dus ik ben bang dat geen optie is,’ zeg ik droog.

‘Je kunt wel even wat van mij aantrekken,’ biedt hij aan. ‘Ik offer met liefde een kledingstuk op als dat betekent dat ik je van een vreselijke kou kan redden.’

Zonder mijn reactie af te wachten, trekt hij zijn leren jas uit en begint hij zijn overhemd los te knopen. Met grote ogen kijk ik toe hoe hij zijn borst ontbloot. Alle vlinders in mijn maag vallen stil om te staren. Hij laat het shirt van zijn schouders glijden en houdt me het kledingstuk voor. Zonder toestemming van mijn brein gaat mijn arm naar voren om het overhemd aan te pakken. Ik kan mijn ogen niet van zijn gespierde borstkas afhouden. Er is geen haartje te bekennen op zijn borst, wat ik ontzettend sexy vind. Ik houd niet van harige baardapen.

‘Je kunt je misschien het beste omkleden op het toilet,’ zegt hij hees, en ik zie dat hij weer naar mijn bh kijkt die ik nog maar half wordt bedekt door mijn arm. Het valt me nu ook op dat het heel stil om ons heen is geworden. Steels kijk ik vanuit mijn ooghoeken om me heen. De blikken van de mensen zijn geboeid op ons gevestigd. Alle mannen kijken naar mij en elke vrouw op het terrein kijkt naar hem. Ik kan het de vrouwen niet kwalijk nemen. Zo'n lijf zie je tenslotte niet elke dag. Maar de mannen horen hun blikken beleefd afgewend te houden.

Ik schraap mijn keel. ‘Ik denk dat je zelf ook weer wat aan moet trekken.’ Zo snel ik kan, maak ik me uit de voeten.

Gekleed in het veel te grote overhemd kom ik, met mijn natte T-shirt in de hand, weer terug. De man heeft zijn leren jas weer aangetrokken. Hij heeft hem niet dicht geritst waardoor hij er waanzinnig sexy uitziet. Mijn eigen verschijning daarentegen, is die van een kind in haar vaders overhemd.

Met het enige verschil dat de geur van dit overhemd me beslist niet aan mijn vader doet denken. Deze geur doet me denken aan lange nachten voor een haardvuur in een hutje in het bos. Nachten waarbij kleding overbodig is.

Mijn sexy redder in nood glimlacht naar me.

Mijn wangen worden rood.

‘Bedankt voor het overhemd,’ mompel ik met mijn ogen veilig op zijn linkerschouder gericht. ‘Als je me je adres achterlaat, dan zal ik er voor zorgen dat het gewassen en gestreken weer bij je afgeleverd wordt.’

Hij glimlacht weer en mijn blik schiet automatisch naar zijn mond. ‘Dat is niet nodig. Ik kom binnenkort wel even langs bij het opvangcentrum.’ Hij knikt naar Donna en werpt mij een scheve grijns toe terwijl hij wegloopt. Bewonderend kijk ik naar de souplesse waarmee hij beweegt. Ik houd mijn hoofd scheef terwijl ik naar zijn vertrekkende achterste kijk.

‘Jammie,’ zegt Donna achter me. Ik kan het alleen maar met haar eens zijn. Hij is absoluut jammie. Ik steek mijn neus in de boord van zijn overhemd. Oh, wat ruikt dat lekker.

‘Laat mij ook eens ruiken,’ roept Donna enthousiast. Ze duikt naast me op en duwt haar neus tegen het shirt.

Geïrriteerd duik ik bij haar vandaan en trek het kledingstuk beschermend om me heen. ‘Laat dat. Zoek je eigen lekkere kerel en maak hém een overhemd afhandig.’

Donna laat haar mond openvallen en klapt in haar handen. ‘Je vindt hem leuk!’

‘Welnee!’ ontken ik meteen. ‘Ik ken hem niet eens.’ Teleurgesteld frons ik. ‘Ik weet niet eens hoe hij heet.’

Donna laat haar wenkbrauwen op en neer dansen. ‘Hij heet Reinhard Wolde. Reinhard, net als de ridder van de ronde tafel. Passend, vind je ook niet?’

Ik rol met mijn ogen. Natuurlijk moet zij weer een heldhaftige ridder van hem maken. Maar nog voor mijn oogrol voorbij is, stel ik me hem al voor in een harnas, op een groot, zwart paard. Ik zucht.

‘Je bent nog steeds bezig met een verloren zaak, zie ik.’ Arch. Binnen een oogwenk ga ik van hemelse verrukking naar zure oprispingen. Met een ruk draai ik me om. ‘Walfred Peters. Wat gezellig dat je ook even komt kijken.’ Ik doe geen poging om de minachting in mijn stem te verbergen voor de man in zijn dure pak en zijn glad achterovergekamde haar. ‘Kom je een donatie doen?’

Het sarcasme in mijn vraag is net zo nadrukkelijk als mijn afkeer, want ik weet dat een donatie doen wel het laatste is wat hij wil. Wat hij wil is mijn opvangcentrum. Het centrum staat op een stuk grond dat hij wil hebben om zijn kantorencomplex op te bouwen. Een enorm groot stuk

land rechts van het opvangcentrum en een stuk grond erachter, is al door zijn bedrijf aangekocht. Mijn opvangcentrum staat midden in het handelskantoor wat hij van plan is daar te bouwen. Bij het maken van zijn plannen heeft hij er geen rekening mee gehouden dat ik niet zou willen verkopen. Hij dacht dat ik maar wat blij zou zijn dat ik de 'last' van de zorg voor de opvangdieren kon inruilen voor wat contant geld.

Dat had hij mis.

Donna komt naast me staan en slaat haar armen over elkaar. 'Kijk eens wie er onder zijn steen is weggekropen. Moet je niet in vlammen uitbarsten in de zon?'

Walfred kijkt haar even boos aan, maar reageert niet op wat ze zegt. Hij richt zijn aandacht weer op mij. 'Wordt het niet tijd dat je de hopeloosheid van je situatie inziet en het opvangcentrum sluit? Mijn aanbod is meer dan genereus geweest en ik ben bereid om dat aanbod te handhaven.'

Ik bal mijn vuisten en vecht tegen de behoefte om hem uit te maken voor alles wat mooi en lelijk is. 'Mijn antwoord is hetzelfde als de vorige week en de week daarvoor en al die keren daarvoor. Niets van wat jij te bieden hebt, is mij het opvangcentrum waard.'

Een spiertje bij zijn oog begint te trekken. Het knarsen van zijn tanden is hoorbaar. 'Je komt er nog wel op terug. Let op mijn woorden.'

Donna trekt een wenkbrauw op. 'Dat klinkt als een dreigement, Walfred. Ben je nu al zo laag gezonken?'

Hij trekt een lelijk gezicht. 'Het is geen dreigement,' spreekt hij haar tegen. 'Alleen een vriendelijk advies.'

Ik snuif. Vriendelijk advies van Walfred is net zo geloofwaardig als warm ijs. 'Laat me met rust, Walfred. Er is niets veranderd sinds de laatste keer dat we elkaar hebben gesproken. Het opvangcentrum is niet te koop, hoeveel geld je me ook biedt.' Zelfs als ik een prijs kon zetten op het verwezenlijken van mijn droom, heeft het mij teveel tijd en moeite gekost om een locatie te vinden die zo perfect voor het opvangcentrum is. Zo'n geweldig plekje vind ik nooit weer.

Walfred kijkt zuur. 'Je kunt vooruitgang niet tegenhouden, Catrin. Hoe hard je het ook probeert.'

'Let maar eens op,' zeg ik dapper, maar ik kan het gevoel van onheil bij zijn woorden niet negeren.

Hoofdstuk 3

Na de dorpsfair ben ik nog dagenlang onrustig. Walfred's waarschuwing blijft in mijn hoofd rondspoken. Ik vraag me af wat ervoor nodig is om er voor te zorgen dat hij het eindelijk opgeeft. Hoe hard ik er ook over nadenk, ik zie geen oplossing voor mijn probleem.

Maar iedere keer als ik aan het overhemd ruik dat Reinhard me heeft geleend, vergeet ik dat Walfred bestaat. Dan zijn mijn gedachten volledig bij de gladde borstkas die in het overhemd heeft gezeten. Nog steeds heb ik me er niet toe kunnen brengen om het overhemd uit te wassen. Hij ruikt gewoon te lekker.

De geur is moeilijk te identificeren. Er is de aroma van mannelijke musk, maar ook iets fris en groens. Het element dat de geur uniek maakt, is iets wat heel vertrouwd ruikt, maar tegelijkertijd heel ongebruikelijk is. Ik kan er mijn vinger niet op leggen en dat frustreert me mateloos. Het kan mijn vlinders niets schelen wat het is. Die zijn allemaal in extase als ik mijn neus in het kledingstuk duw.

Als de deur van mijn kantoor opengaat, kijk ik vol verwachting op in de hoop dat het Reinhard is. Tot mijn teleurstelling is het een jonge moeder met een klein meisje aan de hand. Het kind heeft twee lange blonde vlechten over haar schouders hangen en lijkt me niet veel ouder dan een jaar of acht. Ze kijkt nukkig. De moeder komt voor mijn bureau staan, met haar hand stevig om die van het meisje geklemd. Het kind ziet eruit alsof ze het liefst rechtsomkeert wil maken.

‘Mevrouw Merten?’ vraagt de moeder beleefd.

Ik knik instemmend. ‘Catrin Merten, dat klopt. Waar kan ik u mee helpen?’

De moeder schudt mijn hand. ‘Mijn naam is Vanessa Corben.’ Ze duwt haar kind naar voren. ‘Mijn dochter wil graag iets tegen u zeggen, mevrouw Merten.’

Het meisje trekt een pruillip en mompelt iets naar de vloer.

‘Hoofd omhoog en spreek duidelijk, Janne,’ zegt haar moeder.

Met de pruillip nog stevig op zijn plek gehoorzaamt ze. ‘Het spijt me dat ik tegen u aangelopen ben, mevrouw.’

Ik herken het meisje niet en ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Tegen me aangelopen?’

Het meisje kijkt op naar haar moeder. ‘Ze weet het niet meer, mamma. Ik hoef mijn excuses toch niet aan te bieden als ze niet weet waar het voor is?’

De moeder kijkt mij aan. ‘Op de fair, met die waterbak,’ verduidelijkt ze.

Mijn wangen worden warm als ik me het voorval herinner. ‘Oh. Dat.’ Mijn aandacht verschuift naar het overhemd dat ik, verborgen onder mijn bureau, nog steeds in mijn handen heb en daarmee naar de man van wie die is. Zo onopvallend mogelijk, snuif ik een flinke teug lucht op door mijn neus, maar het enige wat ik kan ruiken is het hout van mijn bureau en het parfum van de moeder.

Ik richt mijn aandacht op het meisje. ‘Ik accepteer je excuses. Bedankt, Janne.’

Ik kijk de moeder aan in de hoop dat de zaak hiermee afgerond is en ze het kind weer meeneemt. Mijn stille smeekbede wordt niet verhoord. Ze knikt het kind nog eens toe.

‘Ik zou het graag goed willen maken,’ pruttelt het meisje.

Mijn hart zinkt in mijn schoenen. Dat klinkt onheilspellend. Ik haast mezelf om haar te excuseren voor haar duidelijk door haar moeder opgelegde straf. ‘Nergens voor nodig hoor. Het is al goed. Het had iedereen kunnen gebeuren.’

Haar moeder valt me in de rede. ‘Het zou heel goed voor haar verantwoordelijkheidsgevoel zijn als u haar toestaat om wat voor u te doen. Misschien kan ze na schooltijd een paar keer langskomen om te helpen met schoonmaken of met het voeren van de dieren? Dat zou echt heel mooi zijn.’

Ik begin moeder Vanessa steeds minder te mogen. Het laatste waar ik zin in heb, is dagelijks met haar kind opgescheept zitten. ‘Zoveel is er niet te doen. Echt, het is niet nodig.’

‘Ik denk van wel,’ houdt de moeder aan. ‘Ze moet leren dat haar acties gevolgen hebben en ik zou het als een persoonlijke gunst ervaren als ze die les hier kan leren. Mijn man heeft een groentewinkel, misschien kan ze eens wat voor u meenemen? Zo heeft iedereen er baat bij.’

Wat doet dit mens me aan? Weet ze dan niet dat ik niets met kinderen kan? Ik ben vreselijk met kinderen. Een paar uur in mijn aanwezigheid zal haar waarschijnlijk voor het leven verpesten.

Maar Vanessa lijkt vastberaden om haar dochter een potentieel beschadigende ervaring mee te geven. Ze heeft haar schouders naar achteren getrokken en haar ogen vertellen me dat ze geen nee gaat accepteren.

Ik zak een beetje in elkaar. ‘Oké dan. Laat haar dan morgen na schooltijd maar een uurtje langskomen. Dan zal ik zien of er wat voor haar te doen is.’ Ik stik bijna in de woorden, maar Vanessa lijkt het niet te

merken. Ze bedankt me hartelijk en belooft haar dochter morgen na schooltijd te brengen en haar een uur later weer op te halen. Het meisje ziet er net zo terneergeslagen uit als ik me voel en sloft achter haar moeder aan het kantoor uit.

Met een zucht zak ik onderuit in mijn bureaustoel. Fantastisch. Morgen gaat mijn dag eindigen in een uur lang hel.

Ik trek het overhemd tevoorschijn en begraaf mijn gezicht erin. Ik inhaleer tot mijn longen barstensvol zijn. Een beetje licht in mijn hoofd laat ik mijn adem langzaam weer ontsnappen. Daarna vouw ik het overhemd netjes op en leg het in de onderste lade.

Met tegenzin draai ik mijn stoel naar de computer op mijn bureau. Het is beslist mijn dag niet. Het ding steekt mij de hele dag al de gek aan door alleen maar de cursor te laten zien. Elke keer als die knippert, lijkt hij me uit te lachen.

Ondanks het feit dat ik deze tactiek al tien keer heb toepast, druk ik nog een keer op de aan- en uitknop. Verder reikt mijn kennis van computers niet. Als een programma niet werkt, dan start ik die opnieuw op. Dan moet het probleem opgelost zijn.

Niet deze keer. De duivelse cursor blijft er de grap van inzien. Er is nog maar één ding wat ik kan doen en dat is het apparaat van Satan helemaal van de stroom afhalen om hem daarna weer aan te sluiten en opnieuw op te starten.

Ik kruip onder mijn bureau. De stekkerdoos ligt onder de bureaustapel. Helemaal achterin, waar het stof van jarenlang zich heeft verzameld. Ik kijk boos naar het ding. Zo langzamerhand begin ik te vermoeden dat hier een complot aan de gang is.

Door mijn bovenlijf onder de kast te schuiven kan ik er net bij. ‘Ha!’ roep ik triomfantelijk als ik het ding aan het snoer uit zijn schuilplaats tevoorschijn trek. Met duivels genoeg ruk ik de stekker uit de doos en hoor de computer stil worden. Heel even geniet ik van de stilte voordat ik de stekker er weer in stop.

‘Hallo? Catrin?’

Mijn hart maakt een sprongetje. Dat is mijn overhemdman. Die stem herken ik uit duizenden. Snel kom ik overeind, maar vergeet dat ik nog onder het bureau zit. Met een dreun sla ik tegen de onderkant van het bureaublad aan. Shit. Die zit dus ook in het complot. Ik wrijf over mijn zere hoofd. Voorzichtig schuif ik onder het bureau vandaan.

‘Catrin? Ben je daar?’

Het bureau kraakt alsof hij erop leunt om erachter te kijken. Mijn paniekerige brein realiseert zich dat hij dan op mijn heel onelegant omhoog stekende achterste neer zal kijken en commandeert mijn lijf om zich achterover te laten vallen. Tijdens die manoeuvre val ik tegen mijn

bureaustoel aan, die met hoge snelheid naar de andere kant van het kantoor rolt. Met een klap komt die tot stilstand tegen een archiefkast.

Steunend op mijn handen blaas ik een pluk van mijn stoffige spinnenwebhaar omhoog. Ik kijk op naar een paar vrolijk glinsterende bruine ogen. Er speelt een klein glimlachje om zijn mond terwijl hij zijn hoofd een beetje scheef houdt. ‘Is alles goed daar beneden?’

‘Huh?’ Mijn nergens-goed-voor-als-Reinhard-in-de-buurt-is-brein weigert me voldoende woorden te leveren voor een passende respons.

Met grote passen loopt hij om het bureau heen en steekt zijn handen onder mijn oksels. Hij tilt me moeiteloos van de grond en zet me op mijn voeten. Heel even houdt hij me zo vast. Vlak voordat ik begin te hyperventileren laat hij me weer los.

Met een klein stapje achteruit neemt hij een beetje afstand. ‘Problemen?’

‘Huh?’ levert mijn brein als respons. Ik sta een beetje wiebelig op mijn benen. Ik kan geen samenhangende gedachte produceren. Het lijkt wel alsof ik aan de drugs ben. Reinhard-drugs, mijmer ik terwijl ik in zijn bruine ogen staar. De pretlichtjes hebben daar hun vaste intrek genomen. Het verbaast me niets, het is vast heel leuk om in zijn lijf te wonen. Mijn vlinders vliegen tegen mijn maag alsof ook zij willen verhuizen.

Zijn mond beweegt en ik concentreer me op zijn woorden.

‘Wat deed je onder je bureau? Ben je wat kwijt?’

‘Oh, dat.’ De gedachte aan mijn duivelse computer doet het effect van de Reinhard-drug afnemen. ‘Nee, mijn computer heeft kuren en ik moet hem opnieuw opstarten.’

Voor hem langs leunend, duw ik weer op de aan-knop van mijn computer. De cursor begint me weer vol overgave uit te lachen. Met een gefrustreerde kreet stamp ik op de vloer. Reinhard lacht. Beledigd kijk ik naar hem op. ‘Jij ook al?’ Zit iedereen in het duivelse computercomplot?

Hij trekt zijn wenkbrauwen vragend op, maar nog steeds met een vrolijke blik in zijn ogen. Ik maak een wegwerp gebaar met mijn hand. ‘Laat maar. Het is alleen... mijn computer haat me,’ mopper ik chagrijnig.

Hij grinnikt. ‘Zal ik er even naar kijken?’ biedt hij aan.

Mijn gezicht licht op. ‘Heb jij verstand van computers?’

Dan zou hij een geschenk uit de hemel zijn. Ik heb geen geld voor een dure reparatie bij de computerwinkel. Laat staan een nieuwe computer, die ze me altijd proberen aan te smeren.

Hij haalt zijn schouders bescheiden op. ‘Een beetje.’

Een paar minuten later heeft hij de duivelse computer geopend en komt hij met een diagnose. ‘Je ventilator is stuk waardoor je harde schijf te heet is geworden.’

Te heet? Grappig. Het werd hier volgens mij pas te heet toen hij binnen kwam lopen. Dan bedenk ik me iets anders. ‘O shit. Betekent dit dat alle gegevens verloren zijn? Is al mijn werk nu weg?’

‘Dat zou kunnen. Dat weet ik niet eerder dan wanneer ik hem op een andere computer heb aangesloten. Maak je geen back-ups?’

Ik haal mijn vingers door mijn haar. ‘Jawel, maar niet zo vaak. De laatste keer is al weer een paar weken geleden.’

‘Je zou een back-up programma moeten hebben die elke dag automatisch een kopie van je gegevens draait, dan ben je nooit meer dan een dag werk kwijt.’

‘Ik ben niet zo goed met computers. Eigenlijk ben ik al lang blij als hij gewoon aangaat.’ Ik kijk nog eens bestraffend naar mijn computer, maar gezien de staat waarin hij nu is, besluit ik dat hij al voldoende gestraft is.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Dan doe ik het toch even voor je. Dat is zomaar klaar.’

Twijfelend bijt ik op mijn lip. ‘Ik weet het niet. Er moet al een ventilator in en misschien een schijfdinges. Ik weet niet hoeveel dat allemaal al gaat kosten.’

Hij houdt zijn hoofd weer scheef op die sexy manier zoals alleen hij dat kan en glimlacht. Een glimlach die mijn tenen doet krullen. ‘Laat dat maar aan mij over. Beschouw het maar als mijn donatie aan je opvangcentrum, goed?’

Het is onmogelijk weerstand te bieden. ‘Moet je de computer mee hebben?’ Mijn stem klinkt een beetje ademloos. Hij kijkt naar me alsof hij dwars door me heen wil kijken. Alsof hij probeert uit te vinden hoe ik werk, hoe ik in elkaar steek. Maar altijd met pretlichtjes in zijn ogen.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Het kan hier wel. Zodra ik de onderdelen heb, kan ik aan de slag.’

Dat is goed nieuws. Niet alleen wordt mijn computer gerepareerd, maar ik ben er ook van verzekerd dat hij een keer terugkomt. En dat, moet ik eerlijk toegeven, doet me meer genoegen dan tien werkende computers.

Hij steekt zijn hand naar me uit en ik houd mijn adem in. Voorzichtig haalt hij iets uit mijn haar. Mijn wangen worden warm. Mijn kapsel moet een puinhoop zijn na die ellende onder het bureau. Verlegen kijk ik naar mijn schoenen.

‘Je opvangcentrum heeft hier een mooie plek,’ zegt hij. ‘Ver genoeg van de stad om geen overlast te bezorgen en dichtbij genoeg om niet van de bewoonde wereld afgesneden te zijn.’

Gelukkig, een afleiding waar ik wat mee kan. ‘Wil je een rondleiding?’

Hij glimlacht. Ik word week in mijn knieën.

‘Graag. Daar hoopte ik al op,’ zegt hij.

‘Werkelijk? Ben je een dierenvriend?’